

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

3. února 2021 *

„Řízení o předběžné otázce – Směrnice 2010/13/EU – Poskytování audiovizuálních mediálních služeb – Článek 4 odst. 1 – Volný pohyb služeb – Rovné zacházení – Článek 56 SFEU – Články 11 a 20 Listiny základních práv Evropské unie – Audiovizuální obchodní sdělení – Vnitrostátní právní úprava zakazující subjektům televizního vysílání zařazovat do svých celoplošně vysílaných pořadů televizní reklamy, jejichž šíření je omezeno na určitý region“

Ve věci C-555/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Landgericht Stuttgart (Zemský soud ve Stuttgartu, Německo) ze dne 12. července 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 19. července 2019, v řízení

Fussl Modestraße Mayr GmbH

proti

SevenOne Media GmbH,

ProSiebenSat.1 TV Deutschland GmbH,

ProSiebenSat.1 Media SE,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení A. Prechal (zpravodajka), předsedkyně senátu, K. Lenaerts, předseda Soudního dvora vykonávající funkci soudce třetího senátu, N. Wahl, F. Biltgen a L. S. Rossi, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: M. Krausenböck radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 2. července 2020,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Fussl Modestraße Mayr GmbH M. Koenigem a K. Wilmesem, Rechtsanwälte,
- za ProSiebenSat.1 Media SE, ProSiebenSat.1 TV Deutschland GmbH a SevenOne Media GmbH C. Maschem, W. Freiherr Raitz von Frenzem a I. Kätzlmeier, Rechtsanwälte,
- za německou vládu J. Möllerem a D. Klebsem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: němčina.

– za Evropskou komisi M. Kellerbauerem, L. Malferrarim a G. Braunem, jako zmocněnci,
po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 15. října 2020,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 56 SFEU, článku 11 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), obecné zásady rovného zacházení a čl. 4 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách) (Úř. věst. 2010, L 95, s. 1).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi společností Fussl Modestraße Mayr GmbH, založenou podle rakouského práva (dále jen „Fussl“), na straně jedné, a společnostmi SevenOne Media GmbH, ProSiebenSat.1 TV Deutschland GmbH a ProSiebenSat.1 Media SE, založenými podle německého práva, na straně druhé, který spočíval v tom, že společnost SevenOne Media GmbH odmítla plnit smlouvu uzavřenou se společností Fussl, jejímž předmětem je šíření televizní reklamy pouze na území Freistaat Bayern (spolková země Bavorsko, Německo) na módní výrobky prodávané společností Fussl, a odůvodnila to tím, že tato reklama je v rozporu s použitelným vnitrostátním právem, neboť má být zařazena do televizních pořadů vysílaných na celém území Německa.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 5, 8, 41 a 83 odůvodnění směrnice 2010/13 uvádějí:
  - „(5) Audiovizuální mediální služby jsou ve stejné míře kulturními i ekonomickými službami. Jejich rostoucí význam pro společnost, demokracii – především zajištěním svobody informací, názorové rozmanitosti a plurality médií – vzdělávání a kulturu odůvodňuje používání zvláštních pravidel pro tyto služby.
[...]
  - (8) Je nezbytné, aby členské státy zajistily zamezení jednání, která mohou omezovat volnost pohybu televizního vysílání a obchod s ním nebo která mohou podporovat vytvoření dominantního postavení, jež způsobuje omezení pluralismu a svobody informací přenášených televizí a omezení svobody informací obecně.
[...]
  - (41) Členské státy by měly mít možnost použít v oblastech koordinovaných touto směrnicí podrobnější nebo přísnější pravidla pro poskytovatele mediálních služeb spadající do jejich pravomoci, a při tom by měly zajistit, aby byla tato pravidla v souladu s obecnými zásadami práva Unie. [...]
[...]

(83) K zajištění úplné a odpovídající ochrany zájmů spotřebitelů, jimiž jsou televizní diváci, je podstatné, aby televizní reklama podléhala určitému počtu minimálních pravidel a norem a aby členské státy měly pravomoc stanovit přísnější a podrobnější pravidla a v některých případech rozdílné podmínky pro subjekty televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci.“

4 Článek 1 této směrnice, který se nachází v kapitole I, nadepsané „Definice“, v odstavci 1 stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

a) ‚audiovizuální mediální službou‘

i) služba ve smyslu článků 56 a 57 [SFEU], za kterou nese redakční odpovědnost poskytovatel mediálních služeb a jejímž hlavním účelem je poskytování pořadů široké veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání prostřednictvím sítí elektronických komunikací ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice [Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice) (Úř. věst. 2002, L 108, s. 33; Zvl. vyd. 13/29, s. 349)]. Touto audiovizuální mediální službou je buď televizní vysílání definované v písmenu e) tohoto článku, nebo audiovizuální mediální služba na vyžádání definovaná v písmenu g) tohoto článku,

ii) audiovizuální obchodní sdělení;

b) ‚pořadem‘ pohyblivá obrazová sekvence se zvukem nebo bez něj, která představuje jednotlivou položku v rámci programové skladby nebo katalogu sestavených poskytovatelem mediálních služeb a jejíž podoba a obsah jsou srovnatelné s podobou a obsahem televizního vysílání. Pořady jsou např. celovečerní filmy, sportovní události, situační komedie, dokumentární pořady, pořady pro děti nebo původní tvorba;

[...]

d) ‚poskytovatelem mediálních služeb‘ fyzická nebo právnická osoba, která má redakční odpovědnost za výběr audiovizuálního obsahu v audiovizuální mediální službě a určuje způsob organizace této služby;

e) ‚televizním vysíláním‘ (tj. lineární audiovizuální mediální službou) audiovizuální mediální služba poskytovaná poskytovatelem mediálních služeb pro simultánní sledování pořadů na základě programové skladby;

f) ‚subjektem televizního vysílání‘ poskytovatel mediální služby televizního vysílání;

g) ‚audiovizuální mediální službou na vyžádání‘ (tj. nelineární audiovizuální mediální službou) audiovizuální mediální služba poskytovaná poskytovatelem mediálních služeb za účelem sledování pořadů v okamžiku zvoleném uživatelem a na jeho individuální žádost na základě katalogu pořadů sestaveného poskytovatelem mediálních služeb;

h) ‚audiovizuálním obchodním sdělením‘ obrazová sekvence se zvukem nebo bez něj, která je určena k přímé či nepřímé propagaci zboží, služeb či obrazu na veřejnosti fyzické či právnické osoby vykonávající hospodářskou činnost. Tato obrazová sekvence doprovází pořad nebo je do něj zahrnuta za úplaty nebo obdobnou protihodnotu nebo pro účely vlastní propagace. Audiovizuální obchodní sdělení mají mimo jiné podobu televizní reklamy, sponzorství, teleshoppingu a umístění produktu;

i) ‚televizní reklamou‘ jakákoli forma oznámení veřejného nebo soukromého podniku nebo fyzické osoby v televizním vysílání za úplatu nebo obdobnou protihodnotu nebo televizní vysílání pro vlastní propagaci v rámci jeho obchodní, průmyslové, řemeslné činnosti nebo činnosti svobodného povolání, s cílem propagovat dodání zboží nebo poskytnutí služeb za úplatu, včetně nemovitého majetku, práv a povinností;

[...]“

5 Článek 4 odst. 1 uvedené směrnice zní takto:

„Členské státy mohou uplatňovat vůči poskytovatelům mediálních služeb, kteří spadají do jejich pravomoci, v oblastech koordinovaných touto směrnicí podrobnější nebo přísnější pravidla za předpokladu, že tato pravidla jsou v souladu s právem Unie.“

Německé právo

6 Spolkové země (Länder) uzavřely dne 31. srpna 1991 Staatsvertrag für Rundfunk und Telemedien (státní smlouva o rozhlasovém a televizním vysílání, GBl. 1991, s. 745). Zněním této smlouvy použitelným na věc v původním řízení je znění vyplývající ze změny provedené Achtzehnter Rundfunkänderungsstaatsvertrag (osmnáctá pozměňující státní smlouva o rozhlasovém a televizním vysílání) ze dne 21. prosince 2015, která vstoupila v platnost dne 1. ledna 2016 (dále jen „RStV“).

7 Ustanovení § 2 RStV, nadepsané „Definice“, v odstavci 1 stanoví:

„Rozhlasové a televizní vysílání je lineární informační a komunikační službou; spočívá v uspořádání a šíření nabídek ve formě pohyblivých obrazových sekvencí nebo zvuku určených veřejnosti a pro simultánní sledování, na základě programové skladby a prostřednictvím elektromagnetických vln.

[...]“

8 Ustanovení § 7 RStV, nadepsané „Zásady obchodního sdělení, povinnosti uvést reklamní charakter“, v odstavcích 2 a 11 stanoví:

„(2) Reklama je nedílnou součástí pořadu. [...]“

[...]

(11) Šíření reklamy nebo jiného obsahu v pořadu, který byl určen nebo povolen k celoplošnému šíření, pouze na části státního území je přípustné, pouze pokud to umožňuje právo spolkové země, v níž k šíření dochází. Reklama nebo jiný obsah soukromých subjektů šířené pouze na části státního území vyžadují zvláštní povolení podle zemských právních předpisů; toto povolení lze vázat na podmínky stran jejich obsahu, které je nutno stanovit zákonem.

[...]“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

9 Fussl, společnost se sídlem v Ort am Innkreis (Rakousko), provozuje řadu obchodů s módou v Rakousku a ve spolkové zemi Bavorsko.

10 SevenOne Media, společnost se sídlem v Unterföhringu (Německo), je marketingovou společností skupiny ProSiebenSat.1, soukromého subjektu televizního vysílání se sídlem v Německu.

- 11 Dne 25. května 2018 uzavřela společnost Fussl se společností SevenOne Media smlouvu o vysílání televizní reklamy, jež měla být zařazena do pořadů na celoplošném kanálu ProSieben a omezena na spolkovou zemi Bavorsko, prostřednictvím kabelového vysílání provozovaného společností Vodafone Kabel Deutschland GmbH.
- 12 Následně společnost SevenOne Media odmítla tuto smlouvu plnit s odůvodněním, že jí § 7 odst. 11 RStV zakazuje zařazovat do celoplošně vysílaných pořadů televizní reklamu, jejíž šíření je omezeno na určitý region.
- 13 Společnost Fussl nato podala k předkládajícímu soudu, Landgericht Stuttgart (Zemský soud ve Stuttgartu, Německo), žalobu, kterou se domáhala, aby tento soud uložil společnosti SevenOne Media splnit povinnosti, které pro ni z uvedené smlouvy vyplývají.
- 14 Předkládající soud uvádí, že mezi účastnicemi řízení je nesporné, že z technického hlediska je společnost SevenOne Media v rámci svých celoplošných pořadů schopna omezit vysílání předmětné televizní reklamy pouze na území spolkové země Bavorsko.
- 15 Pokud jde o jednotlivé argumenty, které před ním byly vzneseny, má tento soud zaprvé pochybnosti o tom, zda omezení volného pohybu služeb zaručeného článkem 56 SFEU, jež vyplývá ze zákazu stanoveného v § 7 odst. 11 RStV, může být odůvodněno naléhavým důvodem obecného zájmu, jež toto ustanovení sleduje, a sice ochranou plurality sdělovacích prostředků.
- 16 Předkládající soud má za to, že není jisté, že je tento cíl sledován soudržným a systematickým způsobem, jelikož se uvedený zákaz nevztahuje na reklamu šířenou výlučně na regionální úrovni na internetových stránkách.
- 17 A dále lze mít podle názoru tohoto soudu pochybnosti o tom, zda je zákaz stanovený v § 7 odst. 11 RStV přiměřený, jelikož subjekty regionálního televizního vysílání mají z tohoto zákazu jen zanedbatelný prospěch, zatímco takové hospodářské subjekty, jako je společnost Fussl, jsou značně omezeny ve svých možnostech propagovat své výrobky.
- 18 Zadruhé má předkládající soud za to, že § 7 odst. 11 RStV může představovat protiprávní zásah do svobody názoru a svobody přijímat a rozšiřovat informace, zaručených článkem 11 Listiny a článkem 10 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané dne 4. listopadu 1950 v Římě (dále jen „EÚLP“).
- 19 Zatřetí se uvedený soud domnívá, že by § 7 odst. 11 RStV mohl být v rozporu se zásadou rovného zacházení, která je obecnou zásadou unijního práva.
- 20 Za těchto podmínek se Landgericht Stuttgart (Zemský soud ve Stuttgartu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
  - „1) Musí být [...] čl. 4 odst. 1 směrnice 2010/13, [...] unijním právem zakotvená zásada [rovného zacházení] a [...] ustanovení článku 56 SFEU týkající se volného pohybu služeb vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která zakazuje regionální šíření reklamy v rozhlasovém a televizním vysílání povoleném pro celý členský stát?
  - 2) Je nutno první otázku posoudit odchylně, pokud vnitrostátní právo připouští zákonnou úpravu, podle níž může být regionální šíření reklamy povoleno zákonem a v takovém případě je pro ně vyžadováno dodatečné úřední povolení?
  - 3) Je nutno první otázku posoudit odchylně, jestliže možnost povolit regionální reklamu, popsaná ve druhé otázce, nebyla ve skutečnosti využita, a regionální reklama je proto nadále zakázána?

- 4) Musí být článek 11 Listiny s ohledem na článek 10 EÚLP, jakož i na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, zejména zásada plurality informací, vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je úprava popsaná v první, druhé a třetí otázce?“

K návrhu na znovuotevření ústní části řízení

- 21 Po přednesení stanoviska generálního advokáta podaly společnosti SevenOne Media, ProSiebenSat.1 TV Deutschland a ProSiebenSat.1 Media podáním došlým kanceláři Soudního dvora dne 27. října 2020 návrh, aby bylo na základě článku 83 jednacího řádu Soudního dvora nařízeno znovuotevření ústní části řízení.
- 22 Na podporu svého návrhu tyto společnosti uvádějí, že stanovisko přednesené generálním advokátem obsahuje řadu faktických chyb, které by měly být opraveny, jelikož rozsudek, který bude vydán, nemůže být založen na chybných skutečnostech. Uvádějí zejména, že tvrzení obsažené v bodě 57 tohoto stanoviska, podle kterého je reklama na internetu zcela odlišná od televizní reklamy, je v mnoha ohledech nesprávné.
- 23 Je třeba připomenout, že podle čl. 252 druhého pododstavce SFEU je úlohou generálního advokáta předkládat veřejně, zcela nestranně a nezávisle odůvodněná stanoviska ve věcech, které podle statutu Soudního dvora Evropské unie vyžadují jeho účast. Soudní dvůr není vázán stanoviskem generálního advokáta ani důvody, na základě kterých k němu dospěl (rozsudek ze dne 25. července 2018, *Société des produits Nestlé a další v. Mondelez UK Holdings & Services*, C-84/17 P, C-85/17 P a C-95/17 P, EU:C:2018:596, bod 31).
- 24 Kromě toho statut Soudního dvora Evropské unie ani jednací řád nedávají účastníkům řízení ani zúčastněným uvedeným v článku 23 statutu Soudního dvora Evropské unie možnost předložit vyjádření v reakci na stanovisko přednesené generálním advokátem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2016, *Komise v. Aer Lingus a Ryanair Designated Activity*, C-164/15 P a C-165/15 P, EU:C:2016:990, bod 31 a citovaná judikatura).
- 25 Nesouhlas účastníka řízení se stanoviskem generálního advokáta tedy nemůže sám o sobě představovat důvod ke znovuotevření ústní části řízení, a to bez ohledu na otázky, kterými se ve stanovisku zabýval (rozsudek ze dne 28. února 2018, *mobile.de v. EUIPO*, C-418/16 P, EU:C:2018:128, bod 30).
- 26 Soudní dvůr nicméně může na základě článku 83 svého jednacího řádu kdykoli po vyslechnutí generálního advokáta nařídit znovuotevření ústní části řízení, zejména má-li za to, že věc není dostatečně objasněna, nebo předložil-li některý z účastníků řízení po ukončení této části řízení novou skutečnost, která může mít rozhodující vliv na rozhodnutí Soudního dvora, anebo má-li být věc rozhodnuta na základě argumentu, který nebyl mezi účastníky řízení nebo zúčastněnými uvedenými v článku 23 statutu Soudního dvora Evropské unie projednán.
- 27 V projednávané věci tomu tak není.
- 28 Společnosti SevenOne Media, ProSiebenSat.1 TV Deutschland a ProSiebenSat.1 Media totiž svůj návrh na znovuotevření ústní části řízení opírají o řadu faktických chyb, jimiž je stanovisko údajně stíženo.
- 29 Podle ustálené judikatury Soudního dvora je v rámci řízení upraveného v článku 267 SFEU, které je založeno na jasném rozdělení funkcí mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem, ke zjištění a posouzení skutkových okolností sporu v původním řízení příslušný pouze vnitrostátní soud (rozsudek ze dne 18. února 2016, *Finanmadrid EFC*, C-49/14, EU:C:2016:98, bod 27 a citovaná judikatura).

- 30 V projednávaném případě tedy přísluší pouze předkládajícímu soudu, aby posoudil skutečnosti, kterých se dovolávají společnosti SevenOne Media, ProSiebenSat.1 TV Deutschland a ProSiebenSat.1 Media na podporu svého návrhu na znovuotevření ústní části řízení, pokud by tento soud měl za to, že je takové posouzení nezbytné pro vyřešení sporu v původním řízení zejména s ohledem na výklad unijního práva podaný Soudním dvorem v rámci jeho odpovědi na projednávanou žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.
- 31 Soudní dvůr má tedy po vyslechnutí generálního advokáta za to, že projednávaná věc je na základě jednotlivých argumentů, které před ním byly náležitě projednány, dostatečně objasněna.
- 32 S ohledem na výše uvedené není namístě nařídit znovuotevření ústní části řízení.

K předběžným otázkám

- 33 Podstatou čtyř otázek předkládajícího soudu, které je třeba posoudit společně, je, zda čl. 4 odst. 1 směrnice 2010/13, zásada rovného zacházení, článek 56 SFEU a článek 11 Listiny musí být vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která subjektům televizního vysílání zakazuje, aby do svých celoplošně vysílaných pořadů zařazovaly televizní reklamy, jejichž šíření je omezeno na určitý region.

K souladu se směrnicí 2010/13

- 34 Pokud jde na prvním místě o případný dopad směrnice 2010/13 na odpověď, kterou je třeba dát na předběžné otázky, jak byly přeformulovány v předchozím bodě, německá vláda tvrdí, že čl. 1 odst. 1 písm. e) této směrnice, jak byl do německého práva proveden ustanoveními § 2 odst. 1 a § 7 odst. 2 a 11 RStV, zakotvuje „zásadu simultánního sledování“, takže RStV neobsahuje „přísnější nebo podrobnější“ pravidla ve smyslu čl. 4 odst. 1 uvedené směrnice, u nichž by bylo možné zkoumat jejich soulad s unijním právem.
- 35 S takovým výkladem čl. 1 odst. 1 písm. e) směrnice 2010/13 však nelze souhlasit.
- 36 Odkaz v čl. 1 odst. 1 písm. e) směrnice 2010/13 na pojem „simultánní sledování pořadů“ totiž nelze chápat v tom smyslu, že by implikoval povinnost členských států zajistit, aby reklamy nebo jiný obsah v televizním pořadu určeném nebo povoleném pro celoplošné vysílání byly bez povolení systematicky šířeny na celém jejich území, jak je v projednávaném případě stanoveno v § 7 odst. 11 RStV.
- 37 Vedle skutečnosti, že se čl. 1 odst. 1 písm. e) směrnice 2010/13 omezuje na definici pojmu „televizní vysílání“, při níž výslovně odkazuje na simultánní sledování „pořadů“, a jako takový tedy neukládá žádnou povinnost v oblasti televizní reklamy, ze systému této směrnice vyplývá, že pojem „simultánní sledování“ musí být chápán s ohledem na rozlišování, na kterém je uvedená směrnice založena, mezi tzv. „lineárními“ audiovizuálními mediálními službami, o nichž se hovoří v tomto ustanovení, a „nelineárními“ audiovizuálními mediálními službami, jimiž jsou „audiovizuální mediální služby na vyžádání“, jak jsou definovány v čl. 1 odst. 1 písm. g) téže směrnice s poukazem na to, že v případě těchto služeb probíhá „sledování pořadů“ „v okamžiku zvoleném uživatelem a na jeho individuální žádost na základě katalogu pořadů sestaveného poskytovatelem mediálních služeb“.
- 38 Pojem „simultánní sledování“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. e) směrnice 2010/13 musí být tedy chápán s ohledem na lineární charakter audiovizuální mediální služby, kterou představuje televizní vysílání, což znamená, že všichni diváci, kterým je pořad určen, jej sledují současně na základě chronologicky uspořádané programové skladby nezávisle na volbě a požadavku uživatele.

- 39 Tento pojem tedy sám o sobě neznamená, že by při šíření televizní reklamy nebyla možná žádná diferenciacie, například tím, že by toto šíření bylo omezeno na určitou část území členského státu.
- 40 Pokud jde dále o případný dopad čl. 4 odst. 1 směrnice na to, jaká odpověď má být dána na předběžné otázky, jak byly přeformulovány v bodě 33 tohoto rozsudku, je třeba připomenout, že z tohoto ustanovení a z bodů 41 a 83 odůvodnění této směrnice vyplývá, že k zajištění úplné a odpovídající ochrany zájmů spotřebitelů, jimiž jsou televizní diváci, mohou členské státy uplatňovat vůči poskytovatelům mediálních služeb, kteří spadají do jejich pravomoci, v oblastech koordinovaných touto směrnicí podrobnější nebo přísnější pravidla a v některých případech rozdílné podmínky za předpokladu, že tato pravidla jsou v souladu s unijním právem, a zejména s jeho obecnými zásadami (rozsudek ze dne 18. července 2013, Sky Italia, C-234/12, EU:C:2013:496, bod 13).
- 41 Jak přitom rovněž v podstatě uvedl generální advokát v bodě 22 svého stanoviska, spadá sice pravidlo vyplývající z § 7 odst. 11 RStV do působnosti směrnice 2010/13, a sice oblasti televizní reklamy, která je upravena jejími články 19 až 26, jejichž cílem je ochrana spotřebitelů, jimiž jsou televizní diváci, před nadměrnou reklamou (rozsudek ze dne 18. července 2013, Sky Italia, C-234/12, EU:C:2013:496, bod 17), nicméně se týká specifické oblasti, která není upravena žádným z uvedených článků, a ostatně se ani nezaměřuje na uvedený cíl ochrany televizních diváků.
- 42 Z toho plyne, že opatření stanovené v § 7 odst. 11 RStV nelze kvalifikovat jako „podrobnější“ nebo „přísnější“ pravidlo ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2010/13 a že nespadá do působnosti uvedené směrnice.

K souladu s volným pohybem služeb zaručeným článkem 56 SFEU

K existenci omezení volného pohybu služeb

- 43 Pokud jde na druhém místě o přezkum souladu takového vnitrostátního opatření, jako je opatření dotčené ve věci v původním řízení, se základní svobodou poskytování služeb zaručenou článkem 56 SFEU, je třeba připomenout, že za omezení této svobody musí být považována všechna opatření, která výkon této svobody zakazují, brání tomuto výkonu nebo jej činí méně atraktivním (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. května 2017, Vanderborght, C-339/15, EU:C:2017:335, bod 61 a citovaná judikatura).
- 44 Pojem „omezení“ zahrnuje zejména opatření přijatá členským státem, která, byť jsou použitelná bez rozdílu, ovlivňují volný pohyb služeb v jiných členských státech (rozsudek ze dne 4. května 2017, Vanderborght, C-339/15, EU:C:2017:335, bod 62 a citovaná judikatura).
- 45 Společnost Fussl v této souvislosti tvrdí, že zákaz stanovený v § 7 odst. 11 RStV brání zvláštním reklamním potřebám středně velkého nerezidentního hospodářského subjektu, jakým je i tato společnost, který chce vstoupit na německý trh a přitom se nejprve zaměřit na jediný spádový region, v daném případě na spolkovou zemi Bavorsko.
- 46 Tato společnost zaprvé uvádí, že šíření televizní reklamy na celém německém území v rámci celoplošně vysílaných pořadů je příliš nákladné a může vést k příliš vysoké poptávce, která případně může zůstat neuspokojena.
- 47 Zadruhé uvádí, že šíření televizní reklamy subjekty regionálního televizního vysílání má velmi omezený reklamní účinek. To je podle společnosti Fussl dáno především tím, že pořady, které tyto regionální kanály vysílají, dosáhnou pouze na velmi omezený počet televizních diváků, a to přibližně na 5 % celkového počtu německých televizních diváků.

- 48 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že takové vnitrostátní opatření, jako je opatření dotčené ve věci v původním řízení, tím, že subjektům televizního vysílání zakazuje šířit v rámci svých celoplošných pořadů regionální televizní reklamu zejména inzerentů usazených v jiných členských státech, jako je v projednávané věci společnost Fussl, představuje omezení volného pohybu služeb na úkor jak poskytovatelů reklamních služeb, jimiž jsou subjekty televizního vysílání, tak příjemců těchto služeb, jimiž jsou zmínění inzerenti, kteří chtějí propagovat své výrobky nebo služby v jiném členském státě a přitom tuto propagaci omezit na určitý region (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 28. října 1999, *ARD*, C-6/98, EU:C:1999:532, bod 49, a ze dne 17. července 2008, *Corporación Dermoestética*, C-500/06, EU:C:2008:421, bod 33).
- 49 V projednávaném případě může § 7 odst. 11 RStV tím, že brání takovým nerezidentním hospodářským subjektům, jako je společnost Fussl, ve využívání služeb šíření televizní reklamy na německém území, představovat překážku jejich přístupu na trh tohoto členského státu.
- 50 Existence této překážky volného pohybu služeb ostatně nemůže být zpochybněna okolností, na kterou odkazuje předkládající soud v rámci své druhé a třetí otázky, že každá spolková země může na základě „zmocňovacího ustanovení“ obsaženého v § 7 odst. 11 RStV ve svých právních předpisech stanovit povolovací režim umožňující případně za určitých podmínek takové šíření televizní reklamy na regionální úrovni.
- 51 V tomto ohledu totiž stačí uvést, že ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že se jedná o pouhou možnost, které dosud žádná spolková země nevyužila, takže je třeba konstatovat, že *de lege lata* nadále platí zákaz pro subjekty televizního vysílání zařazovat do svých celoplošně vysílaných pořadů televizní reklamu, jejíž šíření je omezeno na určitý region, jak je tento zákaz upraven v § 7 odst. 11 RStV, a z toho plynoucí omezení volného pohybu služeb.

K případnému odůvodnění omezení volného pohybu služeb

- 52 Pokud jde dále o případné odůvodnění takového omezení, z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že omezení základní svobody zaručené Smlouvou o FEU lze připustit pouze za podmínky, že dotčené vnitrostátní opatření odpovídá naléhavému důvodu obecného zájmu, je způsobilé zaručit uskutečnění cíle, jež sleduje, a nepřekračuje meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné (v tomto smyslu viz zejména rozsudky ze dne 4. května 2017, *Vanderborght*, C-339/15, EU:C:2017:335, bod 65, a ze dne 11. prosince 2019, *TV Play Baltic*, C-87/19, EU:C:2019:1063, bod 37 a citovaná judikatura).

– K existenci naléhavého důvodu obecného zájmu, který může odůvodnit omezení

- 53 Jak vyplývá ze spisu předloženého Soudnímu dvoru, z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce a z písemného vyjádření německé vlády, a jak ostatně potvrzuje i důvodová zpráva k osmnácté pozměňující smlouvě o rozhlasovém a televizním vysílání, je cílem § 7 odst. 11 RStV vyhradit příjmy z regionální televizní reklamy subjektům regionálního a místního televizního vysílání, a tím jim zajistit zdroj financování, a tudíž i jejich životaschopnost, aby jim bylo umožněno přispívat k pluralitní televizní programové nabídce tím, že budou poskytovat obsah regionálního a místního charakteru.
- 54 Podle ustálené judikatury Soudního dvora přitom ochrana plurality televizní programové nabídky, kterou má zaručit kulturní politika, může představovat naléhavý důvod obecného zájmu odůvodňující omezení volného pohybu služeb (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 13. prosince 2007, *United Pan-Europe Communications Belgium a další*, C-250/06, EU:C:2007:783, body 41 a 42, a ze dne 22. prosince 2008, *Kabel Deutschland Vertrieb und Service*, C-336/07, EU:C:2008:765, body 37 a 38).

55 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že ochrana svobod chráněných v článku 11 Listiny, který ve svém odstavci 2 uvádí svobodu a pluralitu sdělovacích prostředků, je nesporně cílem obecného zájmu, jehož význam je zejména nutné zdůraznit v demokratické a pluralitní společnosti a který může odůvodnit omezení svobody usazování (rozsudek ze dne 3. září 2020, Vivendi, C-719/18, EU:C:2020:627, bod 57 a citovaná judikatura).

– *K přiměřenosti omezení*

56 I když cíl spočívající v zachování plurality sdělovacích prostředků, jež sleduje § 7 odst. 11 RStV, může být naléhavým důvodem obecného zájmu, je – jak již bylo připomenuto v bodě 52 tohoto rozsudku – pro to, aby omezení volného pohybu služeb vyplývající z tohoto vnitrostátního ustanovení mohlo být odůvodněno, ještě třeba, aby toto ustanovení bylo způsobilé zaručit uskutečnění cíle, jež sleduje, a nepřekračovalo meze toho, co je k jeho dosažení nezbytné.

57 V této souvislosti je třeba připomenout, že i když je tento cíl spojen se základním právem na svobodu projevu a vyhrazuje potud vnitrostátním orgánům široký prostor pro uvážení, nemění to nic na tom, že požadavky vyplývající z opatření zaměřených na uskutečnění tohoto cíle nesmějí být v žádném případě nevhodné k zaručení toho, že uvedeného cíle bude dosaženo, nebo být ve vztahu k takovému cíli nepřiměřené (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. prosince 2007, United Pan-Europe Communications Belgium a další, C-250/06, EU:C:2007:783, bod 44).

58 Na prvním místě je tedy třeba ověřit, zda je tento zákaz způsobilý zaručit dosažení cíle obecného zájmu spojeného se zárukou plurality sdělovacích prostředků, jež toto opatření sleduje.

59 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora jsou vnitrostátní právní předpisy s to zaručit dosažení vytýčeného cíle pouze tehdy, pokud skutečně odpovídají snaze dosáhnout jej soudržným a systematickým způsobem (rozsudky ze dne 10. března 2009, Hartlauer, C-169/07, EU:C:2009:141, bod 55, a ze dne 11. července 2019, A, C-716/17, EU:C:2019:598, bod 24 a citovaná judikatura).

60 Podobně jako předkládající soud mají přítom účastníci původního řízení i Evropská komise pochybnosti o tom, že § 7 odst. 11 RStV tento požadavek soudržnosti splňuje, a to především proto, že se zákaz, jež ukládá toto vnitrostátní ustanovení, nevztahuje na reklamu poskytovanou pouze na úrovni jednoho regionu prostřednictvím různých internetových platforem.

61 V tomto ohledu bude na předkládajícím soudu, aby ověřil, zda reklamní služby poskytované na internetových platformách představují skutečnou hospodářskou soutěž pro subjekty regionálního a místního televizního vysílání na trhu regionální reklamy a hrozbu pro příjmy, které jim z této reklamy plynou.

62 V této souvislosti měl ostatně předkládající soud za to, že § 7 odst. 11 RStV uvádí subjekty televizního vysílání, jakož i rezidentní a nerezidentní inzerenty, kteří chtějí uskutečňovat televizní reklamu na regionální úrovni, do méně příznivého postavení, než v jakém se nacházejí ostatní poskytovatelé mediálních služeb na internetových platformách, jelikož posledně uvedení mají právo diferencovat svou reklamní nabídku podle regionů stejně jako celostátní tištěná média.

63 Kromě toho se – s výhradou ověření předkládajícím soudem – jeví, že si subjekty regionálního televizního vysílání na trhu regionální reklamy konkurují s poskytovateli reklamních – zejména lineárních – služeb na internetu, takže se poptávka inzerentů po regionální reklamě může od subjektů regionálního televizního přesunout k uvedeným poskytovatelům.

- 64 Taktéž s výhradou ověření předkládajícím soudem nic nenasvědčuje tomu, že by riziko ztráty příjmů, kterému by mohly být vystaveny subjekty regionálního a místního televizního vysílání v důsledku tohoto přesunu poptávky a příjmů z reklamních služeb k poskytovatelům reklamních – zejména lineárních – služeb na internetu, bylo méně významné než riziko spojené s přesunutím této poptávky a těchto příjmů k subjektům celoplošného televizního vysílání, pokud by takový zákaz, jako je zákaz stanovený v § 7 odst. 11 RStV, neplatil.
- 65 Mimoto je třeba konstatovat, že ze spisu předloženého Soudnímu dvoru sice vyplývá, že podle důvodové zprávy k osmnácté pozměňující státní smlouvě o rozhlasovém a televizním vysílání založil německý zákonodárce zákaz stanovený v § 7 odst. 11 RStV na riziku takového přesunu poptávky a ztráty příjmů plynoucích z reklamy na úkor subjektů regionálního televizního vysílání, jejichž význam by byl natolik značný, že by mohla být ohrožena životaschopnost takovýchto subjektů, nicméně účastníci sporu v původním řízení existenci takového rizika zpochybňují.
- 66 Je přitom pouze na předkládajícím soudu, aby na základě aktuálních, dostatečně podrobných a podložených údajů ověřil, zda existuje skutečné nebo konkrétně předvídatelné riziko, že se poptávka po regionálních reklamních službách a z nich plynoucí příjmy přesunou na úkor subjektů regionálního televizního vysílání, a to v takovém rozsahu, že by financování, a tudíž i životaschopnost těchto subjektů mohly být ohroženy, kdyby subjekty celoplošného televizního vysílání byly oprávněny šířit regionální reklamu v rámci svých celoplošně vysílaných pořadů.
- 67 Z výše uvedeného tedy vyplývá, že nesoudržnost, kterou by mohl být stížen § 7 odst. 11 RStV, by mohla mít souvislost s tím – a předkládající soud musí tuto skutečnost ověřit – že se zákaz stanovený tímto ustanovením vztahuje pouze na reklamní služby poskytované subjekty celoplošného televizního vysílání, a nikoli na reklamní – zejména lineární – služby poskytované na internetu, přestože by se mohlo jednat o dva druhy služeb, které si na německém trhu reklamy konkurují a které mohou, s výhradou ověření předkládajícím soudem, představovat stejné riziko pro finanční zdraví a životaschopnost subjektů regionálního a místního televizního vysílání, a tedy i pro cíl, k němuž uvedené ustanovení směřuje, a sice k podpoře plurality sdělovacích prostředků na regionální a místní úrovni.
- 68 V této souvislosti bude konkrétně úkolem předkládajícího soudu ověřit, zda německé právo umožňuje subjektům celoplošného televizního vysílání šířit regionální reklamu v rámci svého internetového vysílání. V případě kladné odpovědi by bylo třeba dospět k závěru, že opatření zavedené v § 7 odst. 11 RStV je nesoudržné.
- 69 Okolnosti věci v původním řízení jsou ostatně v tomto ohledu v podstatě srovnatelné s okolnostmi věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 17. července 2008, *Corporación Dermoestética* (C-500/06, EU:C:2008:421).
- 70 I když Soudní dvůr v bodě 39 uvedeného rozsudku dospěl k závěru, že režim reklamy dotčený v této věci je nesoudržný, a tudíž i nezpůsobilý zaručit uskutečnění cíle souvisejícího s ochranou veřejného zdraví z důvodu, že tento režim obsahuje zákaz reklamy na lékařskou a chirurgickou péči na celoplošných televizních stanicích, a přitom dává možnost šířit tuto reklamu na místních televizních stanicích, je totiž takový závěr zjevně odůvodněn okolnostmi, že pokud jde o reklamu na takovouto péči, byl takovýto cíl stejně relevantní bez ohledu na to, zda tato reklama byla šířena na celoplošných, nebo místních televizních stanicích.
- 71 A konečně je třeba připomenout, jak již bylo uvedeno v bodě 57 tohoto rozsudku, že předkládající soud musí při posuzování soudržnosti omezení zohlednit široký prostor pro uvážení, kterým disponují vnitrostátní orgány, mají-li v úmyslu chránit pluralitu sdělovacích prostředků.

- 72 Na druhém místě je třeba uvést, že z judikatury Soudního dvora připomenuté v bodě 52 tohoto rozsudku vyplývá, že aby omezení základní svobody zaručené Smlouvou o FEU mohlo být odůvodněno, musí vnitrostátní opatření, ze kterého toto omezení vychází, nejen odpovídat naléhavému důvodu obecného zájmu a být způsobilé zaručit uskutečnění cíle, jež sleduje, ale rovněž nesmí překračovat meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné.
- 73 Je tedy třeba přezkoumat, zda by v projednávaném případě mohla jiná opatření, která by méně zasahovala do volného pohybu služeb, umožnit dosažení cíle ochrany plurality sdělovacích prostředků na regionální a místní úrovni, sledovaného německým zákonodárcem prostřednictvím opatření stanoveného v § 7 odst. 11 RStV.
- 74 V tomto ohledu je třeba uvést, jak v podstatě rovněž uvedl generální advokát v bodech 69 a 70 svého stanoviska, že pouhá skutečnost, že jiné členské státy zajišťují financování veřejnoprávních subjektů televizního vysílání poplatky a umožňují soukromým subjektům volně šířit jak celoplošnou, tak regionální reklamu, nepředstavuje sama o sobě dostatečný důkaz o nepřiměřenosti zákazu stanoveného v § 7 odst. 11 RStV.
- 75 S ohledem zejména na skutečnost, že – jak vyplývá z bodu 57 tohoto rozsudku – členským státům je třeba přiznat určitý prostor pro uvážení při uskutečňování cíle spočívajícího v dodržování plurality sdělovacích prostředků, okolnost, že určitý členský stát stanoví mírnější pravidla, než jaká stanoví jiný členský stát, nemůže znamenat, že posledně uvedená pravidla jsou nepřiměřená (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. září 2019, VIPA, C-222/18, EU:C:2019:751, bod 71).
- 76 Je však nutno konstatovat, že samotný § 7 odst. 11 RStV obsahuje tzv. „zmocňovací“ ustanovení, které spolkovým zemím umožňuje zavést méně omezující opatření, než je prostý zákaz, a sice zvláštní povolovací režim, pokud jej právo dané spolkové zemi stanoví.
- 77 Méně omezující opatření by tudíž mohlo vyplývat ze skutečného uplatňování tohoto povolovacího režimu na úrovni spolkových zemí, který by umožňoval šíření regionální reklamy subjekty celoplošného televizního vysílání v určitých mezích a za určitých podmínek, jež by musely být určeny s ohledem na zvláštnosti každé spolkové země, aby byly zejména minimalizovány případné finanční dopady na subjekty regionálního a místního televizního vysílání, a byl tak zachován pluralitní charakter televizní nabídky zejména na regionální a místní úrovni.
- 78 Jak rovněž uvedl generální advokát v bodě 69 svého stanoviska, skutečnost, že tato možnost zůstala až dodnes nevyužita, nemění nic na tom, že německý zákonodárce zavedením tohoto ustanovení uznal slučitelnost takového povolovacího režimu s cíli předmětného opatření.
- 79 Kromě toho existence opatření, které je *a priori* méně omezující, může mít dopad na přiměřenost § 7 odst. 11 RStV jen tehdy, pokud – což musí ověřit předkládající soud – toto opatření může být skutečně přijato a provedeno takovým způsobem, že zajistí, že v praxi bude moci být dosaženo cíle tohoto ustanovení, kterým je zachování plurality sdělovacích prostředků na regionální a místní úrovni prostřednictvím finanční a existenční ochrany subjektů regionálního a místního televizního vysílání.

K souladu s články 11 a 20 Listiny

- 80 Pokud jde na třetím a posledním místě o otázku, zda lze mít za to, že zákaz stanovený v § 7 odst. 11 RStV zasahuje do svobody televizního vysílání zaručené článkem 11 Listiny nebo že je v rozporu se zásadou rovného zacházení, je třeba úvodem poukázat na ustálenou judikaturu Soudního dvora, ze které vyplývá, že je-li v rámci přezkumu z hlediska článku 56 SFEU prokázáno, že je tato úprava způsobilá narušit volný pohyb služeb a dotýcný členský stát považuje tuto úpravu za odůvodněnou naléhavým důvodem obecného zájmu souvisejícím v projednávaném případě s cílem zachování plurality sdělovacích prostředků, musí být na uvedenou právní úpravu nahlíženo tak, že uplatňuje

unijní právo ve smyslu čl. 51 odst. 1 Listiny, takže musí být v souladu se základními právy zaručenými Listinou [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. května 2019, Komise v. Maďarsko (Poživací práva k zemědělské půdě), C-235/17, EU:C:2019:432, body 63 až 65].

Ke svobodě projevu a informací zaručené článkem 11 Listiny

- 81 Pokud jde o svobodu projevu a informací zakotvenou v článku 11 Listiny, je třeba připomenout, že tato svoboda je chráněna rovněž článkem 10 EÚLP, který se konkrétně použije, jak vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, na šíření informací obchodní povahy podnikatelem, zejména ve formě reklamních sdělení (rozsudek ze dne 17. prosince 2015, Neptune Distribution, C-157/14, EU:C:2015:823, bod 64 a citovaná judikatura).
- 82 Vzhledem k tomu, že svoboda projevu a informací zakotvená v článku 11 Listiny a v článku 10 EÚLP má stejný smysl a dosah v každém z obou těchto nástrojů, jak vyplývá z čl. 52 odst. 3 Listiny a z vysvětlení k Listině, pokud jde o její článek 11, je třeba konstatovat, že vnitrostátní opatření dotčené ve věci v původním řízení tím, že omezuje možnosti šíření regionální televizní reklamy subjekty celoplošného televizního vysílání pro dotyčné inzerenty, představuje zásah do této základní svobody uvedených subjektů (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 26. června 1997, Familiapress, C-368/95, EU:C:1997:325, bod 26; ze dne 23. října 2003, RTL Television, C-245/01, EU:C:2003:580, bod 68, a ze dne 17. prosince 2015, Neptune Distribution, C-157/14, EU:C:2015:823, body 64 a 65).
- 83 Pokud jde o subjekty celoplošného televizního vysílání, má zásah do svobody projevu a informací zvláštní formu zásahu do svobody sdělovacích prostředků nebo svobody vysílání, která je specificky chráněna článkem 11 odst. 2 Listiny.
- 84 Svobody zaručené Listinou sice mohou být omezeny, avšak jakékoliv omezení jejich výkonu musí být podle čl. 52 odst. 1 Listiny stanoveno zákonem a respektovat podstatu uvedených svobod. Kromě toho, jak vyplývá z tohoto ustanovení, při dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, když jsou nezbytná a skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého (rozsudek ze dne 17. prosince 2015, Neptune Distribution, C-157/14, EU:C:2015:823, bod 68).
- 85 V projednávané věci je tedy třeba v tomto ohledu zaprvé konstatovat, že omezení vyplývající ze zákazu regionální reklamy stanoveného v § 7 odst. 11 RStV musí být považováno za omezení stanovené zákonem, neboť je obsaženo ve smlouvě uzavřené mezi všemi německými spolkovými zeměmi.
- 86 Zadruhé není dotčena podstata svobody projevu a informací dotčených subjektů, jelikož tato vnitrostátní právní úprava omezuje – jak rovněž uvedl generální advokát v bodě 81 svého stanoviska – pouze možnost inzerentů používat určitý komunikační kanál, a sice celoplošné televizní stanice, přičemž jim ponechává volnost využít jiné propagační kanály za účelem dosažení jejich regionální cílové skupiny, jako je reklama na internetu, jejichž výkonnost, a to ani v regionálním měřítku, ostatně není zpochybňována.
- 87 Pokud jde dále o soukromé a nedotované subjekty celoplošného televizního vysílání, je sice pravda, že svoboda sdělovacích prostředků, která jim svědčí, je omezena, neboť jim je zakázáno šířit regionální reklamu v rámci celoplošně vysílaných pořadů, nicméně se jedná pouze o jednu metodu šíření reklamy, a tudíž pouze o jeden z několika zdrojů příjmů pro tyto provozovatele.
- 88 Zatřetí zásah uvedený v bodě 85 tohoto rozsudku odpovídá cíli obecného zájmu uznanému Unií.

- 89 Jak totiž vyplývá z bodu 53 tohoto rozsudku, cílem vnitrostátní právní úpravy dotčené ve věci v původním řízení je vyhradit příjmy z regionální televizní reklamy subjektům regionálního a místního televizního vysílání, a tím jim zajistit zdroj financování, a tudíž i jejich životaschopnost, aby jim bylo umožněno přispívat k pluralitní televizní programové nabídce tím, že budou poskytovat obsah regionálního a místního charakteru.
- 90 Tento cíl tím, že směřuje k ochraně plurality sdělovacích prostředků na regionální a místní úrovni, představuje cíl obecného zájmu, jak již bylo uvedeno v bodě 55 tohoto rozsudku, výslovně uznaný v čl. 11 odst. 2 Listiny.
- 91 Pokud jde začtvrté o přiměřenost zjištěného zásahu, je třeba zdůraznit, že z judikatury Evropského soudu pro lidská práva týkající se čl. 10 odst. 2 EÚLP vyplývá, že vnitrostátní orgány mají určitý prostor pro uvážení při posuzování existence naléhavé sociální potřeby, která může odůvodnit omezení svobody projevu. Podle této judikatury je to zvláště nezbytné v oblasti obchodu a zvláště v tak komplexní a proměnlivé oblasti, jako je reklama (rozsudek ze dne 23. října 2003, RTL Television, C-245/01, EU:C:2003:580, bod 73 a citovaná judikatura).
- 92 Zákaz regionální reklamy uvedený v § 7 odst. 11 RStV je především výsledkem hledání rovnováhy mezi svobodou projevu komerčního charakteru subjektů celoplošného televizního vysílání a inzerentů šířit regionální televizní reklamu v rámci pořadů určených pro všechny televizní diváky v daném státě na straně jedné a na druhé straně ochranou plurality sdělovacích prostředků na regionální a místní úrovni, ke které mohou subjekty regionálního a místního televizního vysílání přispívat pouze tehdy, je-li zajištěno jejich financování, a tedy i jejich životaschopnost, tím, že jim bude vyhrazen dostatek příjmů z regionální reklamy.
- 93 V tomto ohledu, jak v podstatě rovněž uvedl generální advokát v bodě 83 svého stanoviska, mohl mít německý zákonodárce přijetím § 7 odst. 11 RStV legitimně za to, aniž překročil značný prostor pro uvážení, který mu přísluší ve zvláštním rámci takového hledání rovnováhy mezi případně protichůdnými zájmy, že ochrana veřejného zájmu na tom, aby subjekty regionálního a místního televizního vysílání byly schopny přispět k veřejné debatě na těchto úrovních, musí převážit nad soukromým zájmem subjektů celoplošného televizního vysílání a inzerentů šířit regionální televizní reklamu v rámci pořadů určených všem televizním divákům v daném státě.
- 94 Z výše uvedených úvah vyplývá, že článek 11 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takovému zákazu regionální reklamy na celoplošných televizních stanicích, jako je zákaz obsažený v § 7 odst. 11 RStV.

K zásadě rovného zacházení zaručené článkem 20 Listiny

- 95 Pokud jde o soulad takové vnitrostátní právní úpravy, jako je § 7 odst. 11 RStV, se zásadou rovného zacházení, je třeba připomenout, že tato obecná zásada unijního práva je zakotvena v článku 20 Listiny. Podle ustálené judikatury Soudního dvora uvedená obecná zásada vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno. Rozdílné zacházení je odůvodněno, pokud je založeno na objektivním a důvodném kritériu, tj. pokud je v souladu s právně přípustným cílem sledovaným dotčenou právní úpravou, a pokud je tato rozdílnost přiměřená cíli sledovanému dotčeným zacházením (rozsudek ze dne 22. května 2014, Glatzel, C-356/12, EU:C:2014:350, bod 43 a citovaná judikatura).
- 96 Předkládající soud si klade konkrétně otázku, zda by takový zákaz regionální reklamy na celoplošných televizních stanicích, jako je zákaz obsažený v § 7 odst. 11 RStV, mohl být v rozporu se zásadou rovného zacházení, když toto ustanovení staví subjekty celoplošného televizního vysílání, jakož i rezidentní i nerezidentní inzerenty do nepříznivějšího postavení oproti poskytovatelům reklamních

služeb na internetu, jako jsou služby video na vyžádání nebo na služby internetového vysílání, neboť ti mají právo diferencovat svou reklamu podle regionů stejně jako celostátní subjekty vydávající tištěná média.

- 97 I když je věcí předkládajícího soudu, aby ověřil, zda je vnitrostátní právní úprava dotčená v původním řízení v souladu se zásadou rovného zacházení, Soudní dvůr mu nicméně může poskytnout veškeré užitečné informace pro účely tohoto přezkumu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. ledna 2020, Autoservizi Giordano, C-513/18, EU:C:2020:59, bod 36).
- 98 V tomto ohledu je třeba zaprvé přezkoumat, zda se jednotlivé subjekty uvedené v bodě 96 tohoto rozsudku nacházejí ve srovnatelné situaci.
- 99 Podle ustálené judikatury Soudního dvora se srovnatelný charakter odlišných situací posuzuje s ohledem na veškeré prvky, které je charakterizují. Tyto prvky musí být zejména určeny a posuzovány ve světle předmětu a cíle aktu, který zakládá dotčené odlišení. Mimoto musejí být zohledněny zásady a cíle oblasti, do níž tento akt spadá (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 18. července 2013, Sky Italia, C-234/12, EU:C:2013:496, bod 16, a ze dne 30. ledna 2019, Planta Tabak, C-220/17, EU:C:2019:76, bod 37 a citovaná judikatura).
- 100 Je tedy na předkládajícím soudu, aby ověřil, zda situace subjektů celoplošného televizního vysílání a situace poskytovatelů reklamních – zejména lineárních – služeb na internetu, pokud jde o poskytování regionálních reklamních služeb, jsou, co se týče prvků charakterizujících jejich příslušné situace, tedy zejména obvyklé způsoby využívání reklamních služeb, způsob, jakým jsou poskytovány, nebo také právní rámec, do kterého spadají, značně odlišné.
- 101 Předkládajícímu soudu rovněž přísluší ověřit, zda s ohledem na předmět a účel § 7 odst. 11 RStV, kterým je zejména zachovat financování subjektů regionálního a místního televizního vysílání, je situace nedotovaných subjektů celoplošného televizního vysílání poskytujících reklamu srovnatelná se situací poskytovatelů reklamních – zejména lineárních – služeb na internetu, a přihlídnout přitom ke skutečnosti, že financování obou těchto kategorií provozovatelů je stejným způsobem závislé na uvedených příjmech z reklamy.
- 102 V tomto kontextu by důležitým poznatkem naznačujícím, že se obě kategorie hospodářských subjektů nacházejí ve srovnatelné situaci, byla okolnost, pokud by byla konstatována předkládajícím soudem, že tyto subjekty poskytují podobné služby, které si navzájem konkurují (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. ledna 2020, Autoservizi Giordano, C-513/18, EU:C:2020:59, bod 38).
- 103 Zadruhé, pokud by předkládající soud na základě těchto ověření dospěl k závěru, že situace subjektů celoplošného televizního vysílání a situace poskytovatelů reklamních – zejména lineárních – služeb na internetu jsou srovnatelné vzhledem k charakteristickým znakům, předmětu a účelu § 7 odst. 11 RStV, jakož i zásadám a cílům oblasti vnitrostátního práva, do níž toto ustanovení spadá, příslušelo by mu ještě ověřit, zda nerovné zacházení s těmito dvěma kategoriemi provozovatelů může být objektivně odůvodněno.
- 104 V tomto ohledu, jak vyplývá z bodu 95 tohoto rozsudku, je rozdílné zacházení odůvodněno, pokud je založeno na objektivním a důvodném kritériu, tj. pokud je v souladu s právně přípustným cílem sledovaným dotčenými právními předpisy a pokud je tato rozdílnost přiměřená cíli sledovanému dotčeným zacházením.
- 105 I když pouze předkládajícímu soudu přísluší určit, zda nerovné zacházení vyplývající případně z použití pravidla stanoveného v § 7 odst. 11 RStV může být objektivně odůvodněno s ohledem na kritéria připomenutá v předchozím bodě, je třeba uvést, že takový přezkum v podstatě odpovídá přezkumu týkajícímu se odůvodnění omezení volného pohybu služeb, provedenému v bodech 52 až 79 tohoto rozsudku, takže oba tyto přezkumy musí být provedeny stejným způsobem.

106 Konečně pokud jde o otázku, zda pravidlo uvedené v § 7 odst. 11 RStV vede k nerovnému zacházení mezi inzerenty, kteří využívají služeb subjektů celoplošného televizního vysílání za účelem šíření reklamy na regionální úrovni, a inzerenty, kteří využívají poskytovatelů reklamních – zejména lineárních – služeb na internetu na téže úrovni, je nutno poznamenat, že přezkum této otázky je úzce spjat s přezkumem situace těchto subjektů a těchto poskytovatelů. Úvahy uvedené v bodech 98 až 105 tohoto rozsudku se tedy uplatní i ve vztahu k těmto inzerentům.

107 Vzhledem ke všem předchozím úvahám je třeba na předběžné otázky odpovědět takto:

- článek 4 odst. 1 směrnice 2010/13 a článek 11 Listiny musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která subjektům televizního vysílání zakazuje, aby do svých celoplošně vysílaných pořadů zařazovaly televizní reklamy, jejichž šíření je omezeno na určitý region;
- článek 56 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že takové vnitrostátní právní úpravě nebrání, pokud je tato úprava způsobilá zaručit uskutečnění cíle ochrany plurality sdělovacích prostředků na regionální a místní úrovni, jež sleduje, a nepřekračuje meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu, a
- článek 20 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že takové vnitrostátní právní úpravě nebrání, pokud tato úprava nevede k nerovnému zacházení mezi subjekty celoplošného televizního vysílání a poskytovateli reklamy na internetu, pokud jde o šíření reklamy na regionální úrovni, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

K nákladům řízení

108 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Článek 4 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách) a článek 11 Listiny základních práv Evropské unie musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která subjektům televizního vysílání zakazuje, aby do svých celoplošně vysílaných pořadů zařazovaly televizní reklamy, jejichž šíření je omezeno na určitý region.

Článek 56 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že takové vnitrostátní právní úpravě nebrání, pokud je tato úprava způsobilá zaručit uskutečnění cíle ochrany plurality sdělovacích prostředků na regionální a místní úrovni, jež sleduje, a nepřekračuje meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

Článek 20 Listiny základních práv musí být vykládán v tom smyslu, že takové vnitrostátní právní úpravě nebrání, pokud tato úprava nevede k nerovnému zacházení mezi subjekty celoplošného televizního vysílání a poskytovateli reklamy na internetu, pokud jde o šíření reklamy na regionální úrovni, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

Podpisy